

ಇರುಳ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಕರಗಿಹೋಯಿತೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಜಾಡು?

ವೆಂಕಟರಾಮುವಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಕನಕ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವಳ ನಡವಳಿಕೆಯೇ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಧ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂತೆ ಯಾರು ಏನೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಎನ್ನುವ ಮುಲಾಜಿನ ಹುಡುಗಿಯಲ್ಲ ಅವಳು. ಮೈತುಂಬಾ ಒಡವೆ ವಸ್ತ್ರ ಹಾಕಿ ಅಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗಡದ್ದಾಗಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ವಾರಗಿತ್ತಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಹೋಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳೋ ಅಥವಾ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕೀಳರಿಮೆ ಶುರುವಾಗಿತ್ತೋ ಕನಕನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅವಳು ಅಗತ್ಯಕಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮರ್ಯಾದೆ ಕೊಟ್ಟು ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅತ್ತೆ ಕೂಡಾ ಅಷ್ಟೇ.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕೆಲಸ ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಸಲಿಸಾಗಿ ಇವಳಿಗೆ ಹೇಳಲು ಬಾಯಿ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. 'ಮಾಡು...' ಎಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೇಳುವ ಧಾಟಿಯಿರುತ್ತಿದ್ದ ಅಪರೋಕ್ಷ ಅಪ್ಪಣೆಗೂ, 'ಮಾಡ್ತೀಯೇನೇ?' ಎಂದು ಕನಕನಿಗೆ ಬೆಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚುವಂತೆ ಮಾತಾಡುವುದಕ್ಕೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇರುತ್ತಿದ್ದುದು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊಸ ಮದುವಣಗಿತ್ತಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸಂಬಂಧದ ಹುಡುಗಿ ಎನ್ನುವ ಪಕ್ಷಪಾತ ಇರಬಹುದು. ದೊಡ್ಡವರ ಮನೆ ಹುಡುಗಿ ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆಯೂ. ಕನಕ ಈ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮೊದಲ ಬಾರಿ ಮುಟ್ಟಾದಾಗ ಎಲ್ಲರ ಹಾಗೆ ಹಾಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಚಪ್ಪು ಕಂಬಳಿ, ಹೊದೆಯಲು ಹರಕಲು ಬೆಡ್ ಶೀಟು, ತಲೆಯಡಿಗೆ ಮಡಿಚಿಟ್ಟ ಎರಡು ಗೋಣೀಚೀಲ ಎಂದು

ರಾಜಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

'ಹಳೇ ಜಮಖಾನ ಇದ್ದೆ ಕೊಡಿ ಮಾರೆರಾ. ನೆಲಕ್ಕೆ ಮೈ ಒತ್ತಿದ್ದೆ ನಂಗ್ ನಿದ್ದೆ ಬರಲ್ಲ' ಎಂದು ಮುಲಾಜಿಲ್ಲದೆ ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಬೇಡಿಕೆ ಪೂರೈಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಹೊದೆಯಲು ಅವಳ ಅಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಒಳ್ಳೇ ಬೆಡ್ ಶೀಟನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ವೆಂಕಟರಾಮು. 'ಮೂರು ದಿನ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ನೆನೆಸಿ ಒಗ್ಗದರಾಯ್ತು...' ಅಂದಿದ್ದಳು ಮಡದಿ. ಕನಕ ಅದೆಷ್ಟು ಸಲಿಸಾಗಿ ಗಂಡನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಅಂದರೆ, ತನ್ನಿಂದಾದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಚೂರುಹೊಟ್ಟೆ ಸಂಕಟವಾಗುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಹೌದು. 'ಕೋಣೆ ಮೂಲೆಲಿ ಒಂದು ಲ್ಯಾಂಪ್ ಹಚ್ಚಿಡಿ ಮಾರಾಯ್ತಾ, ಇಲ್ಲಿದ್ದೆ ನಂಗ್ ನಿದ್ದೆ ಬರಲ್ಲ' ಅಂದಳು. 'ಒಬ್ಬೇ ಮಲಗಿ

